

Cartes

Insensibilitat
d'algunes persones

Rosa Plana Matabosch. Llançà.

Escriu aquesta carta i la vull començar amb unes preguntes. Com pot ser que la gent pugui ser tan indiferent quan algú té un problema al carrer o a qualsevol lloc? La gent et mira però passa de llarg sense immutar-se ni demanar què és el que et passa. És que estem tornant al temps dels romans, en què gaudien mentre els lleons destrossaven una persona? O estem al 2012? Doncs sembla que no hi ha gaire diferència, la gent s'ha tornat insensible.

Ara explicaré el que ens va passar a mi i a una meua amiga. Anàvem a la platja i quan arribàrem hi havia un gos mitjanament gros i de cop i volta se'ns va tirar al cim i va començar a atacar-nos, sense donar-nos cap respir, sobretot a la meua amiga i jo que li tirava sorra, un pal, vaig cridar, trucar per telèfon a la policia, i de cap manera marxava. Per fi vàrem poder entrar al cotxe. Doncs bé, el que deia, a la platja hi havia força persones, doncs ningú va aixecar el cul de la sorra per venir a ajudar-nos, tots devien mirar inclús divertits les dificultats que estàvem passant. Com s'ha pogut tornar la gent tan insensible. És que no m'ho puc creure!

Les famílies
necessiten suport

Jesús Domingo Martínez. Girona.

Amb motiu de la participació en la VII Trobada de les Famílies a Milà, he llegit que «la família és el matalàs i el bé de la societat on un és estimat com és i no com hauria de ser i sense ella la societat va a pitjor». Així s'entén que en l'actualitat hi ha «una malaltia gran» en la societat occidental, on, tot i que la família és una institució molt valorada, està «molt atomitzada i molt amenaçada per corrents de vida que l'anul·len», pels divorcis o els avortaments. I és que les famílies catalanes i espanyoles necessiten tenir suport en la conciliació, sobretot en una època en què tant pare com mare treballen i també en l'assumpte dels diumenges ja que en molts casos, en haver de treballar també el diumenge, es converteix en un dia normal i és difícil mantenir-lo com un dia festiu per compartir en família.

En un moment de crisi com el que estem vivint, si alguna cosa necessiten les famílies és precisament suport. Alhora, si alguna cosa hi ha necessària per superar la crisi, és un bon funcionament de la institució familiar.

Cooperació partidària
o ruina col·lectiva

Tània Vilà Sarola. Llançà

Des del meu punt de vista, totes les persones en aquesta societat busquem d'una manera o altra sortir d'aquesta crisi que fa que molts vagin amb l'aigua al coll. S'hauria de buscar la col·laboració tant dels ciutadans com dels que formen part dels partits polítics. Sembla que més que intentar solucionar els problemes i intentar crear un millor entorn per a tothom, no tots desgraciadament pensen així. L'obsessió pel poder fa posar entrebancs que dificulten arribar a aquest punt idíl·lic de felicitat i harmonia.

Crec que els partits polítics busquen la mateixa cosa: sortir de la crisi i que tot sigui com era abans, amb beneficis, turisme abundant i gran prestigi com és el que teníem. La cooperació entre ells hauria de ser essencial, tot i que no ho creuen així. Només critiquen i busquen les «tres potes al gat» per poder manar ells i tornar a fer el mateix que els altres de manera diferent. Realment amb aquesta mentalitat esperem sortir de la crisi? Jo crec que no.

Mascotes,

els nostres companys
joana vidal riera. blanes.

Per culpa d'alguns, hem de pagar tots. Les mascotes són per a molts les úniques companyes que tenim, que ens donen alegria, ens acompanyen, ens sentim estimats. Potser sí els hem humanitzat massa. Però gràcies a elles, ens ajuden a viure. Ara, des de Blanes, Lloret, i altres contrades, ens heu fet que estem farts de problemes i d'haver d'anar al bosc a cercar llocs on puguin viure lliures. He hagut de donar en adopció la meva mascota. L'únic amic que tenia a casa, sola amb ella. Estic indignada amb la gent i les lleis que no aprecien res. Quina diferència dels estrangers que sí saben respectar les mascotes. Quedeu-vos amb les vostres lleis i que algun dia us hagin d'abandonar com ara he de fer jo. Són millors molts animals que moltes persones.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/06/12/cartes/567098.html?utm_source=rss